

ՔԱՌԵԱԿՆԵՐ

Ով այրուիլ չ'ուզեր բող չըզայ աշխարհ,
 Ով որ եկեր է պիտ' այրուի ի սպառ,
 Այս Տանարին մէջ, ինչպէս մոմ մ'անեւջ,
 Այրուելով կըրնաս լոկ ինչ մը լոյս տալ:

Ինչ որ քերես է, հովը կը սանի,
 Թէ քերեսն երբայ, ա՛լ ինչ կը մընայ.
 Ի՞նչն է որ հիմա ծանրութիւն ունի,
 Որ ժամանակի Հովին դիմանայ:

Ան ե՛րբ էր, սիրքս բորբոսուն հընոց՝
 Սա պըզտիկ սիրքը կըրակ էր ու բոց.
 Հիմա կը խառնեմ, ա՛խ, նո՛յն սիրքն է ան,
 Հուրք անցեր է, մոխիր կայ միայն:

ՅԵՏԱՀԱՅԵԱՑՔ

Ծառերը կը գողան ցուրտէն ...
 Լուսինը պաշկեր մ'է սառած ...
 Պատանեակ մ'ահա «գոց» կը սարվի,
 Յուշերուս մէջ դեռ չըմարած.

«Ա՛յ իմ լուսնեակ գեղեցիկ,
 «Աստուածավառ դուն լապսեր,
 «Ձոր առաջնորդ գիշերոյ,
 «Դըրաւ յերկինս ինքըն Տէր ...»:

Ի՛նչ աղուոր օրեր անաղաւթ,
 Որբութեան օրերը անդարձ.
 Ալիւան զանկով մագաղաթ,
 Կը ժըպտի վերէն սրբացած:

Ո՛չ, լուսինն Պօղոս Փառայի
 Դէմքն է որ բարձունքէն կը նայի,
 Կը հըսկէ մեր ամէն մէկ քայլին,
 Հովիւ մը ինչպէս իր գառներին:

*
 * *
 *

Անցեալի ծովուն մէջ անյասակ,
 Վաղուց են ընկըղմած օրերն այն.
 Յուշերուս լուսարձակին տակ,
 Դեռ երբեմն կը փայլին, կը շողան:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ